

Michał Kobusiewicz

Liny, pow. Sulechów

Informator Archeologiczny : badania 3, 14-15

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

JASKINIA MAMUTOWA, paleolit

patrz Wierschowiec, pow. Kraków
/paleolit i mesolit/

LINY, pow. Sulechów

Zakład Archeologii
Wielkopolski i Pomorski
IHKM PAN w Poznaniu

Badania prowadzi dr Michał Kobusiewicz.
Finansował IHKM PAN. Pierwszy sezon badań. Stanowisko na piaskowo-żwirowym tarasie jesiernym, ze starszej fazy paleolitu sochyńskiego.

Stanowisko zostało odkryte i częściowo wyeksplorowane w okresie międzywojennym przez miejscowego badacza-amatora O. Dobrinta. Uzyskany inwentarz sklasyfikował A. Rust. Zabytki te zaginęły.

Stanowisko leży na północnym krańcu jeziora Małe Liny, 10 m na zachód od rowu łączącego jezioro to z jes. Wąchabno. W bieżącym sezonie przeprowadzono badania sondazowe trzema krzyżującymi się wykopami /oznaczonymi symbolem L I/69, w sumie 20 m² powierzchni/. Uzyskano ponad 100 wyrobów krzemiennych, w tym: ryłce, ryłosaki, pasur, wióry retuszowane, rdzeń składankę, wióry i odpadki produkcji krzemieniarskiej. Znalaziono także podstawkę obustronną z piaskowca służącą do obróbki krzemieni, noszącą wyraźne ślady używania. Wszystkie zabytki krzemienne wykonane są z krzemienia kredowego bałtyckiego i pokryte dość wyraźną patyną. Charakterem swym okazy te dobrze odpowiadają zaginionym zabytkom z badań O. Dobrinta, wśród których występowały między innymi i

Jednosadziorce.

Stanowisko w Linach należy do kultury hamburskiej datowanej na okres najstarszego Dryasu. Jest to najdalej wysunięte na wschód stanowisko tej kultury i zarazem w ogóle najstarsze na Niszu polskim.

W najbliższym sąsiedztwie stanowiska dokonano wierceń i stwierdzono istnienie torfów do ok. 1,7 m głębokości, potencjalnie mogących zawierać sabytki hamburskie.

Posiadany obecnie inwentarz, uzyskany z sondażu, jest jeszcze ubogi. Dalsze badania pozwolą na szerszą jego interpretację.

LUTA, pow. Włodawa
Stanowisko 1

Zakład Paleolitu IHM PAN
w Warszawie

Badania prowadziła dr Hanna Więtkowska.

Finansował IHM PAN. Trzeci sezon badań.

Stanowisko wydmuwe a okresu mesolitu.

Prace wykopaliskowe trwały od 16.VI do 15.VII.1969 r. Celem ich było dokończenie eksploracji wykopu w kierunku północnym i zachodnim i uzyskanie ostatecznego zasięgu rozległego skupiska sabytków.

Badania objęły obszar 85 m². Zebrano ok. 12 500 wyrobów krzemienych /w tym ok. 340 rdzeni i narzędzi/ oraz dość dużo różnej wielkości kamieni i drobnych fragmentów kości. W dalszym ciągu wśród narzędzi przeważają skrobacze wielorakie i drapacze, głównie odłupkowe, o proporcjach krępych i krótkich oraz takie rylce, uboższe ilościowo. W grupie sbrojników do licznej reprezentowanych należą tyłozaki Stawinoga, trójkąty i trapezy.